

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Mands Minde 1788-1838. Foredrag over det sidste halve Aarhundredes Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 474. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1838_599-txt-shoot-idm13846.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Jeg nævnede dernæst *Studenter-Gjæringen*, der ganske rigtig havde en fjærn Lighed med den i Nord-Tyskland, men førte dog hverken til en Wartburg-Fest eller et Snigmord eller en Inkvisitions-Kommission eller 475en Lurham ved Universitetet, men kun til en lille Pennefejde og til Studenter-Foreningen ved Holmens Kanal. I begge Dele havde jeg selv en lille Finger, men vilde dog næppe nævnet dem, naar det ikke var for *Jens Baggesens Skyld*, der blev vore Studenter en Torn i Øjet, ligesom Kotzebue de tyske, men dog paa en langt uskyldigere Maade og i en langt mildere Grad. Samme Jens Baggesen var, som De nok véd, en Digter fra forrige Aarhundrede, der fandt sig hartad husvild paa vort Parnas i det ny Aarhundrede, og blev derover naturligvis lidt gnaven paa alle os unge, og især paa vor Oldermand, Aladdin Øhlenschläger. Det laa imidlertid slet ikke i Sagens Natur, men kun i Omstændighederne, at Baggesen fandt sig poetisk husvild her hjemme; thi han var en Mester i sit Fag, ej blot i Versekunsten, men i alt, hvad den mest spillende og stundum lynende Vittighed kan skabe, uden i de yngre Skjalde at finde nogen Medbejler, endsige Overmand. Kun da fordi man i Tyskland og Frankrig, hvor Baggesen i mange Aar levede, havde indbildt ham, at han ogsaa alvorlig talt var en stor Digter, og [fordi han] fandt, naar han i det ny Aarhundrede kom hjem, at derad lo man stedse højere, – kun derfor, og ved hans dermed sammenhængende lave Anskuelse af høj Poesi, kom han til i os alle at se barbariske Magter, der vanhelligede den klassiske Grund, og i Øhlenschläger en kun altfor lykkelig Medbejler paa Digter-Tronen. Krigen udbrød først mellem ham og mig 1815, da jeg i "Rimelige Strøtanker" tog mig den Frihed at spase lidt drøjt med hans klassiske Fornemhed; men da det var uden at fortie, hvor højt han stod over de smaa, som vilde hæve sig over ham, fandt han sig snart i Billighed og indrømmede mig min lille Krog paa Parnasset: mellem Bøtastenene, hvor jeg da heller hverken stod ham eller nogen i Vejen. Men nu fik han det fortvivlede Indfald, at ville rive Øhlenschläger af Pinden, og tog Anledning dertil [dels] af, hvad der var 476ham for dybt og syntes ham derfor umaadelig dumt, og dels af noget mislykket Arbejde, hvorover Studenterne blev saa bistre, at tolv af dem, derfor kaldt Tylvden, fordrede ham ud, vel ikke paa Pistoler, men dog ikke heller paa Pennen, som var *hans* Vaaben, nej, paa en Mundfuld Kloster-Latin, som de forudsætte, han fattedes. *Det* fandt jeg nu baade lidt næsvist og meget uridderligt, derfor tog jeg Baggesens Parti og tør tro, jeg bidrog til at dæmpe Ungdommens Hidsighed; men – – –